

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **R. M.**, zast. Mgr. Jiřím Kaniou, advokátem, se sídlem Sadová 171/40, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2015, č. j. 19 A 32/2015 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 3. 2015, č. j. KUZL-15516/2015, sp. zn. KUSP-15516/2015/DOP/Ti, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 1. 2015, č. j. MěÚ-RpR/OD/03243/236/2015/28/LL, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 19. 4. 2014 v 9:03 hod. na silnici I/35, u restaurace Zavadilka, v obci Prostřední Bečva řídil motorové vozidlo Citroen Berlingo registrační značky X ve směru jízdy k obci Horní Bečva nedovolenou rychlostí, neboť mu byla Policií České republiky naměřena kalibrovaným silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD rychlost jízdy 95 km/h. Při zohlednění odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla naměřena

nejnižší skutečná rychlost jízdy 92 km/h. Tím žalobce překročil dovolenou rychlost jízdy v obci o 42 km/h a porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více. Dále dne 19. 4. 2014 v 9:03 hod. na silnici I/35, u restaurace Zavadilka, v obci Prostřední Bečva řídil motorové vozidlo Citroen Berlingo registrační značky X ve směru jízdy k obci Horní Bečva a neměl u sebe řidičský průkaz. Porušením ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně za tyto přestupky žalobci podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu a § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uložil pokutu ve výši 7.000 Kč a podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že v řízení před žalovaným nebyl poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu a nebyla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nevěděl tak, že žalovaný shromáždil všechny důkazy pro rozhodnutí ve věci a nebude provádět žalobcem navržené důkazy. Žalobce tudíž nemohl ani navrhnout další důkazy k doplnění dokazování. Rozhodnutí žalovaného označil žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nesplňuje nároky kladené na odůvodnění rozhodnutí vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu a soudní judikatury, nevypořádává vše, co v průběhu řízení vyšlo najevo, postrádá závěry a úvahy ohledně viny a uvedení toho, z jakých důkazů správní orgán vycházel, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil a jaká skutková zjištění z nich vyvodil. Žalovaný se nevypořádal se zásadní námitkou žalobce ohledně absence jeho odpovědnosti za přestupek v důsledku toho, že určil jinou osobu, která měla vozidlo k dispozici (pan M. Č.), který dokonce správnímu orgánu zaslal písemné doznání a žádost o účastenství v přestupkovém řízení. Žalobce žalovanému vytknul, že odmítl provést výslech této osoby. Z rozhodnutí žalovaného není podle žalobce zřejmé, proč považoval za dostatečné výsledky zasahujících policistů, z jakého důvodu jsou jejich výpovědi pravdivé, věrohodné a neúčelové narozdíl od tvrzení žalobce a proč není třeba, aby se vyjádřili k doznání M. Č.. Navzdory žádosti žalobce o sdělení spisové značky a oprávněné úřední osoby ze dne 16. 3. 2015, sdělil žalovaný žalobci tyto údaje až zároveň se svým rozhodnutím odpovědí ze dne 30. 3. 2015, a žalobce tak nemohl posoudit okolnosti rozhodné pro případnou podjatost úřední osoby, resp. nahlédnout do spisu.

[3] Skutkový stav, z kterého žalovaný vycházel, podle žalobce vyžaduje zásadní doplnění, především o svědeckou výpověď pana M. Č., který se písemně doznal ke spáchání přestupků kladených za vinu žalobci. Žalobci nebyla dána možnost účastnit se ústního projednání věci, klást svědkům otázky a byl dán důvod podjatosti úřední osoby správního orgánu prvního stupně.

[4] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 7. 2015, č. j. 19 A 32/2015 – 49, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V případě

pokračování

námítky žalobce, že se až současně s doručením rozhodnutí žalovaného dozvěděl jméno oprávněné úřední osoby žalovaného, a nemohl tak vznést námitku podjatosti, krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o pochybení žalovaného, které však nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by byly zákonnými důvody pro vyloučení oprávněné úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu a žádná konkrétní skutečnost tomu podle obsahu spisu ani nenasvědčuje.

[5] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se podrobně vypořádal s námitkou podjatosti úřední osoby v řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako námitkou, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, přičemž odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný se podle krajského soudu řádně vypořádal také s námitkami žalobce, podle nichž předmětné přestupky nespáchal, jelikož nebyl osobou, která byla zastavena policejní hlídkou, a že žalobci nebyla poskytnuta lhůta k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, včetně možnosti navrhnout doplnění dokazování. Krajský soud v této souvislosti poznamenal, že žalobce byl o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí poučen správním orgánem prvního stupně v oznámení o pokračování řízení o přestupku a v předvolání žalobci k ústnímu jednání za účelem provedení výslechu svědků ze dne 31. 10. 2014, které bylo zástupci žalobce doručeno 1. 11. 2014. V odvolacím řízení nebyly žalovaným opatřovány žádné další podklady pro rozhodnutí. Za tohoto stavu žalovanému nevznikla povinnost znovu vyzývat žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu, a proto krajský soud shledal nedůvodnou námitku žalobce na porušení tohoto ustanovení žalovaným.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že byl zkrácen na svých právech postupem správního orgánu prvního stupně, který nevyhověl žádosti jeho zástupce o odročení jednání nařízeného na den 20. 11. 2014 a ústní jednání konal v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Shledal totiž, že zástupce žalobce neprokázal tvrzený důvod omluvy z ústního jednání a ani dodatečně po ústním jednání své údajné zdravotní problémy nedoložil, a jeho omluva tak nebyla ve smyslu § 59 správního řádu a § 74 zákona o přestupcích náležitá. V této souvislosti krajský soud ve shodě se žalovaným připomněl, že se jednalo již o šestý termín ústního jednání, a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 101/2012 - 60, podle kterého lze v případě sériových omluv z jednání po obviněném spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě stále pečlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou.

[7] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění o svědeckou výpověď pana M. Č., který se dle žalobce měl písemně doznat ke spáchání přestupku. Provozovatelem vozidla, v němž byl spáchán přestupek, je společnost, jejímž jednatelem a společníkem je žalobce, a zasahující policisté řidiče ztotožnili na základě osobních údajů, které jim sdělil, následně jej lustrovali v registru řidičů a v registru občanů. Operační důstojník měl před sebou fotografii a zasahujícím policistům popsal rysy obličeje žalobce, aby nedošlo k záměně osob. Navíc svědek nstržm. J. S. uvedl, že s jiným kolegou asi týden předtím s žalobcem ve stejném autě řešil jiný přestupek, kdy řidič mu předložil řidičský průkaz. Při zásahu si svědek uvědomil, že se s žalobcem již potkal při řešení jiného přestupku, a to ve Valašském Meziříčí. Krajský soud

tak ve shodě se žalovaným shledal tvrzení žalobce, že vozidlo řídil M. Č. jako nevěrohodné a účelové, i s přihlédnutím k tomu, že žalobce toto tvrzení uplatnil až v doplnění odvolání, které bylo žalovanému doručeno 23. 3. 2015, přestože měl možnost předejít správním orgánům svou verzí událostí již od zahájení správního řízení dne 2. 6. 2014. Za tohoto stavu, kdy byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo žádného důvodu k tomu, aby žalovaný ve věci nařídil ústní jednání a opětovně vyslechl zasahující policisty a M. Č. Krajský soud uzavřel, že s ohledem na jednoznačnost provedených důkazů není v posuzované věci pochyb o vině žalobce oběma přestupky. Správní orgány řádně odůvodnily rovněž právní kvalifikaci jednání žalobce, naplnění skutkové podstaty a výši stanovených sankcí.

[8] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V první řadě namítal, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou, že v řízení před žalovaným nebyl poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu, když se zabýval pouze tím, zda došlo či nedošlo k řádnému poučení stěžovatele v řízení před správním orgánem prvního stupně. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 As 24/2009 – 84. Uvedené ustanovení správního řádu bylo podle stěžovatele porušeno rovněž v řízení před správním orgánem prvního stupně především tím, že lhůta stanovená pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí byla nepřiměřeně krátká. Krajský soud se s touto argumentací stěžovatele nevypořádal, když v zásadě uvedl, že žalobci byla poskytnuta dostatečná lhůta, neboť v rámci předvolání k ústnímu jednání na 20. 11. 2014, které bylo zástupci stěžovatele dodáno do datové schránky dne 1. 11. 2014, byl stěžovatel také poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí do 21. 11. 2014, tj. do jednoho dne ode dne konání předmětného ústního jednání. Účelem tohoto jednání bylo provedení listinných důkazů a svědeckých výpovědí, měly tedy při něm vyvstat nové podklady, ke kterým měl stěžovatel právo se vyjádřit. Jestliže tedy měly být shromážděny podklady pro rozhodnutí po ústním jednání, pak měl stěžovatel k tomu, aby se s nimi seznámil, určenu lhůtu 1 den, která však není přiměřená. Stěžovateli tak byla fakticky znemožněna možnost kvalifikovaně se vyjádřit k podkladům rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a došlo tak k porušení § 36 odst. 3 správního řádu.

[9] Stěžovatel dále namítal, že ústní jednání dne 20. 11. 2011 bylo konáno v jeho nepřítomnosti, ačkoli k tomu nebyly splněny podmínky. Zástupce stěžovatele totiž zaslal správnímu orgánu prvního stupně dne 19. 11. 2014 (z obsahu správního spisu je patrné, že tak učinil dne 18. 11. 2014 v 17:46 hod.) omluvu z jednání z důvodu zdravotních obtíží a žádal o odročení jednání. Správní orgán prvního stupně přípisem doručeným zástupci stěžovatele až dne 29. 11. 2014, tj. po konání jednání sdělil, že nemá důvod jednání odročovat. Zástupce stěžovatele následně požádal správní orgán o nařízení nového jednání s tím, že je připraven doložit potvrzení od lékaře. Správní orgán prvního stupně však bez dalšího vydal své rozhodnutí. Podle stěžovatele byla omluva důvodná a mělo dojít k odročení jednání, resp. nařízení nového jednání za účelem výslechu zasahujících policistů, a nemohlo tudíž být jednáno v nepřítomnosti stěžovatele. S ohledem na výše uvedené stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že řízení je stiženo zásadní vadou a došlo k porušení jeho procesních práv.

pokračování

[10] Rozsudek krajského soudu je podle stěžovatele nepřezkoumatelný, neboť se vůbec nevypořádává s námitkou porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu v řízení před správním orgánem prvního stupně, námitkou jednání v nepřítomnosti stěžovatele v rozporu se zákonem, nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a dostatečně nezdůvodnil, proč nedošlo k provedení zásadního důkazu v podobě svědecké výpovědi osoby, která se doznala k přestupku. Krajský soud svým rozsudkem převzal vadné závěry správních rozhodnutí, čímž jej zatížil vadami a nezákonností. Rozsudek je dle jeho názoru též překvapivý.

[11] Na závěr kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že od samého začátku tvrdí, že není „pasivně věcně legitimovaným“. Tvrzení žalovaného, že stěžovatel tuto skutečnost správnímu orgánu sdělil až na samotném závěru správního řízení, označil za lživé a konstatoval, že krajský soud se s touto skutečností nevypořádal.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 36 odst. 3 správního řádu, *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*

[17] Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkami, v nichž poukázal na porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu v řízení před správními orgány obou stupňů, ústní jednání uskutečněné v rozporu se zákonem v nepřítomnosti stěžovatele, nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou

stupňů a nedostatečné zdůvodnění, proč nedošlo k provedení zásadního důkazu v podobě svědecké výpovědi osoby odlišné od stěžovatele, která se doznala k přestupku.

[19] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>) je jedním z principů, představujícím součást práva na spravedlivý proces a vylučujícím libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

[20] V projednávaném případě však Nejvyšší správní soud takové vady napadeného rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud totiž svůj rozsudek podrobně odůvodnil a jeho právní názory jsou rovněž srozumitelné. O tom svědčí i to, že stěžovatel v kasační stížnosti se závěry krajského soudu věcně polemizuje, což v případě neodůvodněného nebo nesrozumitelného rozhodnutí zpravidla nepřichází v úvahu. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, tj. i s těmi, o nichž stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že se s nimi nevypořádal.

[21] K námitce ohledně porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu v řízení před správními orgány obou stupňů, totiž krajský soud uvedl, že stěžovatel byl o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí správním orgánem prvního stupně řádně poučen. V odvolacím řízení nebyly žalovaným opatřovány žádné další podklady pro rozhodnutí a za tohoto stavu žalovanému nevznikla povinnost znovu vyzývat žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu. K námitce, že ústní jednání bylo uskutečněné v rozporu se zákonem v nepřítomnosti stěžovatele, krajský soud uvedl, že zástupce žalobce neprokázal tvrzený důvod omluvy z ústního jednání a ani dodatečně po ústním jednání nedoložil zdravotní problémy, o nichž tvrdil, že mu brání v účasti u ústního jednání, a jeho omluva tak nebyla ve smyslu § 59 správního řádu a § 74 zákona o přestupcích náležitá. V případě námitek nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného krajský soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na všechny žalobcovy odvolací námitky a dostal svým zákonným povinností, vyplývajícím z § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu.

pokračování

K žalobní námitce neprovedení zásadního důkazu v podobě svědecké výpovědi osoby, která se doznala k přestupku, krajský soud uvedl, že pokud řidič vozidla byl nade vší pochybnost identifikován, byl tedy zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo žádného důvodu k tomu, aby žalovaný ve věci prováděl důkaz výsledkem svědka M. Č.. Tvzení žalobce, že vozidlo řídil označeného dne M. Č., krajský soud proto vyhodnotil jako nevěrohodné a účelové, i s přihlédnutím k tomu, že žalobce poprvé uvedené tvrzení uplatnil až v doplnění odvolání, které bylo žalovanému doručeno 23. 3. 2015, přestože měl tuto možnost již od zahájení správního řízení dne 2. 6. 2014.

[22] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že nelze přisvědčit argumentaci stěžovatele, že krajský soud nevypořádal tyto žalobní námitky. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud své závěry logicky, přesvědčivě a vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil, přičemž Nejvyšší správní soud nezjistil v řízení před krajským soudem ani jinou procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[23] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel vznáší v podstatě 3 námitky: (i) nebyl poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu v řízení před správními orgány obou stupňů, (ii) ústní jednání dne 20. 11. 2011 bylo konáno v jeho nepřítomnosti, ačkoli k tomu nebyly splněny podmínky, neboť jeho zástupce zaslal správnímu orgánu prvního stupně omluvu z jednání z důvodu zdravotních obtíží a žádal o odročení jednání, (iii) přestupek nespáchal, neboť vozidlo řídila jiná osoba.

[24] K námitce stěžovatele, že nebyl poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu v řízení před správními orgány obou stupňů Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení před správním orgánem prvního stupně byl stěžovatel dle tohoto ustanovení správního řádu opakovaně poučen, neboť byl o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí informován v písemnosti označené jako zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 19. 5. 2014, která mu byla doručena dne 2. 6. 2014, dále v přípisu předvolání k ústnímu jednání – pokračování řízení ze dne 20. 6. 2014, který mu byl doručen dne 4. 7. 2014, v dalších předvoláních k ústnímu jednání, která mu byla doručena dne 11. 8. 2014, 1. 9. 2014, 27. 9. 2014 a 1. 11. 2014. V odvolacím řízení nebyly žalovaným opatřovány žádné další podklady pro rozhodnutí a žalovanému proto v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu nevznikla povinnost stěžovatele opětovně poučit podle § 36 odst. 3 téhož zákona. Poukaz stěžovatele na závěry uvedené v rozsudku ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 As 24/2009 – 84, není přílehavý, neboť v této věci se jednalo o skutkově zcela odlišnou věc, v níž správní orgán (žalovaný) získal informaci, která měla oproti informacím dosud obsaženým ve správním spise „přidanou hodnotu“, a nejednalo se tudíž pouze o opakování důkazu dříve provedeného či o pouhé ověření jeho relevantnosti, nýbrž o opatření nového podkladu rozhodnutí, kterým byla předchozí důkazní situace změněna, a žalovaný tak měl účastníkům řízení umožnit vyjádřit se k tomuto materiálu. Tato námitka stěžovatele tudíž není důvodná.

[25] K argumentaci stěžovatele ohledně nepřiměřeně krátké lhůty pro seznámení se s poklady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Nejvyšší správní soud uvádí, že v již zmíněném oznámení o pokračování řízení ze dne 31. 10. 2014 správní orgán prvního stupně v skutku stanovil lhůtu pro vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí do 21. 11. 2014, tj. do jednoho dne ode dne konání ústního jednání nařízeného na den 20. 11.

2014. Takto stanovená lhůta se sice ve vztahu k důkazům (svědeckým výpovědím) získaným při ústním jednání může jevit krátká, není však nepřiměřeně krátká a nemá za následek nezákonnost postupu správního orgánu prvního stupně. Přiměřenost lhůty je třeba vždy posuzovat podle okolností konkrétního případu. Zástupce stěžovatele byl vyrozuměn o ústním jednání, jeho obsahu (kteří svědci budou vyslechnuti) a dni, kdy končí lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí již dne 1. 11. 2014, kdy mu bylo předmětné oznámení o pokračování řízení doručeno, tj. s dostatečným časovým předstihem. Zástupci stěžovatele tak nic nebránilo seznámit se v období od 1. 11. 2014 do 21. 11. 2014 s předstihem s veškerými písemnými důkazy nacházejícími se ve spisu a vyjádřit se k nim. Z obsahu správního spisu je ostatně zřejmé, že zástupce stěžovatele byl s jeho obsahem, tj. i s důkazy v něm obsaženými seznámen, neboť do spisu nahlédl již dne 9. 9. 2014 a poté také dne 14. 10. 2014, kdy při nahlížení uvedl, že spisový materiál vzal na vědomí a vyjádří se k němu písemně do 29. 10. 2014. Po tomto nahlížení bylo již do spisu před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně založeno pouze vyjádření stěžovatele ze dne 30. 10. 2014, karta vozidla, oznámení o pokračování v řízení ze dne 31. 10. 2014, předvolání svědků, zápisy o jejich výpovědích, písemná komunikace týkající se omluvy z jednání mezi zástupcem stěžovatele a správním orgánem, úřední záznam správního orgánu, řešící otázku, zda mu dne 20. 11. 2014 nebyla zaslána písemnost od stěžovatele či jeho zástupce a protokol o projednání přestupku. S výjimkou svědeckých výpovědí pořízených u jednání se tak jedná o procesní úkony, nebo písemnosti, jejichž obsah byl stěžovateli, resp. jeho zástupci znám. Důkazy – svědecké výpovědi zasahujících policistů - provedené při samotném ústním jednání pak nejsou natolik obsáhlé (jednalo se o výslech dvou svědků – zasahujících policistů, jejichž výpovědi včetně otázek položených správním orgánem jsou zachyceny na 2 stranách formátu A4), aby bylo nezbytné stěžovateli k vyjádření k těmto podkladům poskytnout delší čas (za předpokladu, že by se zúčastnil ústního jednání), což platí tím spíše, že stěžovatel byl zastoupen advokátem, tj. profesionálem v oboru práva, uvyklého poskytovat rychlou a odbornou právní pomoc. Za podstatné považuje soud to, že obsah výpovědí obou svědků nebyl vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení nijak překvapivý a svědci v podstatě vylíčili události obdobným způsobem, jako je uvedeno v oznámení o přestupku. S ohledem na výše uvedené a s přihlédnutím ke skutečnosti, že zástupce stěžovatele se ústního jednání nezúčastnil, aniž by svou omluvu a důvody neúčasti řádně zdůvodnil, a byly tak splněny podmínky § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele (viz níže), má Nejvyšší správní soud za to, že k porušení práva stěžovatele vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v posuzované věci nedošlo.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal, že ústní jednání dne 20. 11. 2011 bylo konáno v jeho nepřítomnosti, ačkoli k tomu nebyly splněny podmínky, neboť jeho zástupce zaslal správnímu orgánu prvního stupně omluvu z jednání z důvodu zdravotních obtíží a žádal o odročení jednání. Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že zástupce stěžovatele dne 18. 11. 2014 v 17:46 hod. e-mailem zaslal správnímu orgánu prvního stupně omluvu z nařízeného jednání odůvodněnou tím, že mu jeho současný zdravotní stav nedovolí se jednání zúčastnit a nepředpokládá, že by se měl do dne konání jednání zlepšit. Zároveň není schopen prozatím zajistit substituci. Správní orgán prvního stupně na tuto žádost reagoval vyrozuměním ze dne 19. 11. 2014, v němž zástupci stěžovatele sdělil, že prozatím nemá žádný důvod odročit nařízené jednání, neboť zástupce stěžovatele nedoložil uváděný důležitý důvod, pro který se jednání nemůže zúčastnit, a

pokračování

neshledal ani žádný důvod, který by zástupci žalobce bránil v zajištění potřebné substituce, neboť mu to umožňuje plná moc udělená stěžovatelem. Toto vyrozumění bylo zástupci žalobce doručeno prostřednictvím datové schránky dne 29. 11. 2014. Zástupce stěžovatele na vyrozumění správního orgánu prvního stupně reagoval vyjádřením ze dne 30. 11. 2014, v němž uvedl, že svou neúčast při předmětném jednání řádně předem omluvil, důvod neúčasti byl zdravotní stav, který je připraven k případné výzvě správního orgánu prokázat svědeckými výpověďmi či potvrzením lékaře a vyjádřil přesvědčení, že nebyly splněny podmínky pro jednání v nepřítomnosti obviněného (stěžovatele), resp. jeho zástupce ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

[27] Z výše uvedeného vyplývá, že zástupce stěžovatele neprokázal tvrzený důvod omluvy z ústního jednání a ani dodatečně po ústním jednání tvrzené zdravotní problémy nedoložil, neboť o tom nepředložil žádný důkaz. Zástupce stěžovatele si přitom musel být vědom, že zdravotní potíže je nutno doložit např. lékařskou zprávou, popř. potvrzením o pracovní neschopnosti. Nejvyšší správní soud tak má za stejně jako krajský soud za to, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když věc projednal v nepřítomnosti stěžovatele, který se k předmětnému jednání nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

[28] Nejvyšší správní soud dodává, že sám stěžovatel se předtím z ústního jednání ze zdravotních důvodů omluvil dvakrát a správní orgán prvního stupně se k němu choval vstřícně a velkoryse, neboť akceptoval jeho ničím nedoloženou omluvu ze zdravotních důvodů ze dne 18. 6. 2014. Vstřícně správní orgán vystupoval rovněž vůči zástupci stěžovatele, když akceptoval jeho žádost o odročení jednání odůvodněnou potřebou seznámit se s obsahem správního spisu a nevyžadoval po něm zajištění substituce v případě dalších dvou omluv odůvodněných kolizemi s jinými jednáními u soudu. Omluva zástupce stěžovatele ze dne 18. 11. 2014 tedy již byla celkově šestá v pořadí, a bylo tudíž již nutné pečlivě posoudit, zda splňuje veškeré náležitosti a je řádně zdůvodněná a doložená. Nejvyšší správní soud v této souvislosti ve shodě s krajským soudem poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 101/2012-60, v němž vyslovil, že *„institut omluvy z ústního jednání o přestupku klade i na obviněného, který se omlouvá, požadavky a zcela rozhodně nejde o nástroj, který by měl sloužit k naprostému znemožnění projednání přestupku. V případě sériových omluv z jednání lze po obviněném spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě stále více úzkostlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou. Jakkoli má obviněný z přestupku právo na jeho projednání ve své přítomnosti, k jehož zabezpečení má napomoci i možnost omluvit se z jednání, svědčí-li pro to důležité důvody, nelze přehlížet, že soustavné omluvy z nařízeného jednání mohou v krajním případě zmařit možnost takové projednání vůbec uskutečnit. Aby se tomu tak nestalo, je proto zcela namístě po obviněném, který se v daném řízení opakovaně z ústního jednání omluvil, požadovat, aby v co nejširší míře usiloval o svou účast u nařízeného jednání nebo, není-li to možné, aby s každou další omluvou stále více dbal na to, aby o ní byl správní orgán zpraven, a to pokud možno předem. Uznal-li již v řízení správní orgán obviněnému z přestupku několik jeho omluv a tím vyšel účastníkovi v jistém ohledu vstříc, lze u následných omluv uplatnit striktnější požadavky.“* K poukazu stěžovatele na skutečnost, že přípis správního orgánu prvního stupně, v němž jeho zástupci sdělil, že nemá důvod jednání odročit, byl tomuto zástupci doručen až dne 29. 11. 2014, tj. po konání jednání, Nejvyšší správní soud konstatuje, že bylo pouze na zástupci stěžovatele, aby si ověřil, zda a

jakým způsobem správní orgán reagoval na jeho omluvu z jednání. Správní orgán totiž není a nemůže být zodpovědný za to, kdy zástupce stěžovatele zkontroluje písemnosti doručené do jeho datové schránky. Správní orgán prvního stupně v reakci na omluvu zástupce stěžovatele nepochybil, neboť na ni včas reagoval přípisem vyhotoveným dne 19. 11. 2014, tj. den před nařízeným ústním jednáním a dále dle úředního záznamu ze dne 20. 11. 2014 telefonicky na podatelně ověřil, zda mu stěžovatel či jeho zástupce nezaslal nějakou písemnost.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal, že od samého začátku tvrdí, že přestupek nespáchal, neboť vozidlo řídila jiná osoba. Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel ve svém vyjádření ze dne 30. 10. 2014 uvedl, že přestupek nespáchal, z obsahu spisu nevyplývá, že by přestupek spáchal, řidič totiž nepředložil doklad totožnosti ani nepodepsal protokol, a mohl to tudíž být kdokoliv. V doplnění odvolání ze dne 3. 3. 2015 stěžovatel namítal, že přestupek nespáchal, nebyl osobou, která byla zastavena policejní hlídkou a uvedl, že osoba zastavená policií nedisponovala doklady, nepředložila je policii, nepodepsala protokol a pouze sdělila policii osobní údaje stěžovatele. Pachatelem přestupku tak mohl být kdokoli, kdo znal stěžovatelovy údaje. V dalším doplnění odvolání ze dne 19. 3. 2014 stěžovatel uvedl, že dne 19. 4. 2014, kdy došlo ke spáchání přestupku, měl jeho vozidlo k dispozici M. Č.. Dne 3. 4. 2015 (tj. až po vydání rozhodnutí) byl žalovanému doručen přípis ze dne 31. 3. 2015 podepsaný M. Č., v němž tvrdí, že se doznává k přestupkům kladeným za vinu stěžovateli a k tomu, že zmíněné vozidlo řídil.

[30] Z výše uvedeného tak je zřejmé, že stěžovatel sice již v řízení před správním orgánem uvedl, že přestupek nespáchal, učinil tak však pouze obecně a povšechně a toto své tvrzení konkretizoval až v řízení o odvolání, kdy poukázal na skutečnost, že vozidlo údajně řídil M. Č.. Závěr, že stěžovatel tuto skutečnost správnímu orgánu sdělil až v samotném závěru správního řízení, je tudíž správný, nikoliv lživý, jak stěžovatel namítá v kasační stížnosti. Důvodná není ani námitka stěžovatele, že se krajský soud s touto skutečností nevypořádal, neboť krajský soud ve shodě se žalovaným označil tvrzení stěžovatele, že vozidlo řídil M. Č. za nevěrohodné a účelové, jelikož skutkový stav byl řádně zjištěn a stěžovatel toto své tvrzení uplatnil až v doplnění odvolání doručeném správnímu orgánu 23. 3. 2015, přestože měl od zahájení správního řízení dne 2. 6. 2014 dostatek času správní orgán uvědomit, že je neprávem obviněn ze spáchání přestupku. Krajský soud se tedy s touto námitkou stěžovatele řádně vypořádal a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry plně ztotožňuje.

[31] Nadstrážmistr J. S. a podpraporčík M. K. ve svých svědeckých výpovědích shodně popsali spáchání přestupků stěžovatelem a uvedli, že vozidlo v době spáchání přestupku řídil stěžovatel, přičemž řidič vozidla předložil technický průkaz a zelenou kartu. Řidičský ani občanský průkaz nepředložil. Řidiče vozidla proto identifikovali údaji, které jim ke své osobě sdělil (datum narození, číslo za lomítkem v rodném čísle, bydliště, jméno matky za svobodna, počet, stáří a pohlaví sourozenců). Na základě těchto údajů řidiče lustrovali v registru řidičů a registru občanů. Operační důstojník při lustraci sděluje, zda údaje uvedené touto osobou souhlasí s registry, má na centrále před sebou fotografii dané osoby a popisuje hlídce rysy obličeje, aby nedošlo k záměně osob. Svědek J. S. navíc vypověděl, že s jiným kolegou se stěžovatelem ve stejném autě již řešil jiný přestupek a stěžovatel mu

pokračování

tehdy předložil řidičský průkaz. Uvědomil si tak, že stěžovatele již potkal při řešení jiného přestupku. Rozsah výše uvedených osobních údajů, které sdělil řidič policistům (číslo za lomítkem jeho rodného čísla), skutečnost, že operační důstojní na centrále měl před sebou fotografii lustrované osoby a popsal zasahujícím policistům rysy obličeje, aby nedošlo k záměně a to, že svědek J. S. stěžovatele poznal, neboť s ním v minulosti řešil jiný přestupek, podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně prokazují, že řidičem vozidla byl právě stěžovatel.

[32] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že dle konstantní judikatury je při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty zpravidla věrohodnějším svědectví policisty, který na rozdíl od obviněného z přestupku nemá žádný zájem na výsledku řízení a je tudíž pravděpodobné, že bude uvádět skutečnosti, u kterých je subjektivně přesvědčen o jejich pravdivosti. V tomto ohledu lze poukázat např. na rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114. V bodě 44 rozsudku ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 114, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„premise o zásadní hodnověrnosti policisty nebo strážníka bude zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu, např. šikanózním jednáním proti dotčenému řidiči, naprosto ničím neodůvodněnou a nanejvýš rozsáhlou a důkladnou kontrolou řidiče poté, co ten odmítne vyřídit přestupek v blokovém řízení, atp. (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 67).“* V posuzované věci tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že spáchání přestupků stěžovatelem dokazují výše uvedené shodné, konzistentní, logicky ucelené a přesvědčivé svědecké výpovědi policistů. Správní orgán prvního stupně obstaral dostatečné množství důkazů, z nichž správní orgány posléze vycházely při posouzení věci, a postupovaly tak v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dle které je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[34] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová

předsedkyně senátu